

ἐνώ με τούτη τῆ Βουλῆ καὶ με τὸ Σύνταγμα κας
βλοὶ ταμπούμε κἀτι τί μέσ' ἀπὸ τὰ δημόσια.

Προσφιλείς συμπατριῶται με τὰ πυρπολοῦντα στήθη,
δράσε, λέτε 'στὴν Κορῶνα, κ' ἔπειτα τῆς λέτε στήθη,
καὶ χυμᾶτε σὰν νταῖθες
σὲ γκατσιῶν πλῆροσκανίδες.

Λέτε πῶς με δύο μάτρη, τὴν Βουλῆ καὶ τὴν Κορῶνα,
περπατεῖτε σὰν στραβοί,
καὶ γυρεύετε με τὴν
νὰ σωθῆτε, κλαυβοί;

Κ' ἂν κανένας ὑπόθεση πῶς τὸ Στέμμα σας καὶ μόνον
εἶναι δυνατὸν νὰ δράση,
πλὴν νομίζω, συμπολιταί, μὰ τοὺς τάρους τῶν προγόνων
πῶς τὸν κόπο του θὰ χάση.

Μὰ κ' ἂν ἕνας Βασιλευσάς μες μαζέψη τὰ λουράξ
τοῦ Συντάγματος οἱ Δράκοι θὰ μουγκρίσουνε βαρειά,
καὶ τὸ στόμα των θ' ἀνοίξουν τὸν κομμάτων τὰ θεράξ
καὶ 'στὸ πόδι θὰ σηκώσουν δάση, πόλεις καὶ χωριά,
κ' ἀπὸ πάταρα βγαλμένη
καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη,
χαῖρε, χαῖρε τῶν πατέρων τῆς Βουλῆς ἐλευθεριά,
κ' ἔλα βρέψε τάντερά μες με τοῦ Ρήγα τάντεριά.

Π.—'Στὸ Παρλαμέντο βρέξετε, χίλις φορὰς πολλοτάτη
ἦλε τοῦ κράτους ἡ Βουλῆ γὰ τὸσους ποῦ πεινάει, (του...
κ' ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος προστάζει 'στὸ Παλάτι του
οἱ μαγειροῦπάλληλοι χωρὶς μουστάκι νάναι.

Κ' αὐτοὶ κοντοῦλι πῆσαν, χαρτί καὶ καλαμάρι,
καὶ γράφουν εἰς τοῦ Παλατιοῦ τὸ λιγερὸ βλαστάρη:
Λυπήσου τὰ μουστάκια μες κ' ἐπίτρεψέ τα κ' ἀφῆστα
νὰ μένουν ἀξουράφιστα.

Κ' ἐγὼ μ' αὐτοὺς συντάσσομαι κ' ὑπερμυθῶ τὸν ζῆλον
αὐτῶν τῶν ὁσόν προσφιλῶν μαγειροῦπαλλήλων.
Μουστάκια σὰν δὲν ἔχομε, τι διαβολοὶ θὰ στρίψωμε,
καὶ πῶς τὸν κύβον, βρε παιδιά, τὸν ὄλων ἂν ἀναρρίψωμε;
Μουστάκια σὰν δὲν ἔχομε, πῶς θὰ γενοῦν στρατεύματα,
καὶ πῶς θὰ συζητήσωμε καὶ γὰρ τὰ πολιτεύματα;

Μὴν ζουρίσετε ποτὲ σας χάσιν κὰν φιλοπατρίαις
τὸ μουστάκι μες ἀπὸνω,
κ' εἶναι σύμβολον ἀνδρείαις
εἰς τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος.

Τὸ μουστάκι μου σὰν στρίψω
τότε μπούμε με τὸ κουμπούρι,
τότε σίγουρα θὰ τριψῶ
κάθε Σιλβεστρέλλη μούρη.

Εἰς τῶν μουστακιῶν τῆς τρίχεις
πόθοι κρέμονται καὶ τύχαις
τῆς πατρίδος τῆς ὠραίας,
τῆς κελῆς Καπνικαρέας.

Φ.— Γύρετ βοιωτῶν καὶ μουστακιῶν πολέμαρχοι παλεύουν,
γ' αὐτὸ τὸ μέγα γεγονός καθέναις τόρα γράφει,
κ' αὐτοί, ποῦ μέσα 'στῆς Ἀρχῆς τὸ μαγειριὸ δουλεύουν,
χρειαζόντ' ἕνα ζουρίσμα μ' Ἐγγλέζικο ζουράφι.

"Ολους τούτους, ποῦ μεγάλης μαγειρεύουν σωτηρίας,
ἦθελα, βρε Περικλέτο, νὰ τοὺς δῶ Σπανομαριάς.
'Ισως τότε τὸ Κουβέριο δρόμο δυνατὸ νὰ πάρη,
κ' ἴσως σὰν δὲν ἔχουν τρίχα
κῆφουν τότε καὶ τὸν βῆχα
τοῦ Μικαῦδο Μουσογιῶν, πολεμαῖοιο κιτριναῖρη.

Σὰν μπαρμπέρης τῆς Σιδύλλης πρὸς αὐτοὺς νὰ προχωρήσω,
καὶ μ' Ἐγγλέζικο ζουράφι μέσα 'στῆς Βουλῆς τῆ σάλα
τῶν σωτηριῶν τελεγκιῶδων τὰ μουστάκια νὰ ζουρίσω,
πρῶτα πρῶτα τοῦ Ζακίην, πούμαι καὶ τὰ πρὸ μεγάλα.

'Αχ! πῶς ἦθελα νὰ γίνω τοῦ Σαμψῶν ἡ Δακιδᾶ
καὶ νὰ μὴν ἀφήσω τρίχα σὲ μουστάκι σανιδᾶ,
καὶ νὰ κόψω καὶ τοῦ Ράλλη τὸ κατάρησο μαλλί,
καὶ τοῦ Κόντε τὸ μουστάκι καὶ παντὸς μουστακαλλῆ.

Νὰ γυρίξω, νὰ γυρίξω,
μὲ ἀμειλίχως νὰ ζουρίξω
μούστακας ἀρεμάνιοις μ' ἀρεμάνιον θυμὸν
καὶ θυσίαν νὰ τοὺς κάνω 'στῆς πατρίδος τὸν θυμὸν.

Κ' ὁ πατρίς μου, νὰ φωνάξω, ποῦ γὰρ τρῶπικα Μικαῦδων
μὲ κεφάλι ἀκασιδιάκος μοναχὴ παρακαλεῖς,
δέξου τρίχας ζουριθεῖσας δαουτριχῶν τελεγκιῶδων,
πούχαν γίνοιε τριχοσάφι τῆς γυμνῆς σου κεφαλῆς.

Πῶς πῶθ σπανοὺς τοῦ κράτους τοὺς μαγειροὺς ν' ἀντικρύσω,
κ' ἔπειτα καὶ τὸ δίκῳ σου τὸ μουστάκι νὰ ζουρίσω,
καὶ γελῶντας νὰ σοῦ λέω: Περικλή μεθύστακα,
μὴ μες κἀνης τὸν ἀσίχη καὶ δὲν ἔχεις μύστακα.

Π.—Μὲ πῶς ἦθελα καὶ σένα ζουριμένο νὰ σὲ δῶ!...
νὰ λοιπὸν, καὶ τρίχα τρίχα τὸ μουστάκι σου μαθῶ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Η τοῦ Καμπάνη τοῦ γκατροῦ περιαλλῆς Ἐλένη,
μὰ κόρη ζηλεμένη,
ἀρραβωνιάσθη με χαρὰς, μ' εὐχαῖς καὶ με πολλοτάτη
τὸν σπαθοφόρο τὸν γκατροῦ, τὸν Νέο Μαυρομμάτη.
Κ' ὁ Φασουλῆς φαμελικῶς καὶ μ' ὄλη τὴν καρδιά του
εὐχῆθη νύφη καὶ γαμπρὸ σὰν νῆτανε παιδιὰ του.

Σήμερα λοιπὸν κονστέρτο πρώτης τέχνης καὶ τραγῆς
'στὸ περίφημον Ἰάδων τῆς Φόν-Λόττενης τῆς κλεινῆς,
καὶ βεβαίως δὲν θὰ λείψῃ καὶ καμμία καὶ κανεῖς.

Αὐτὸ τὸ Μαγεμένο Ποτήρι τοῦ Πολέμη,
τὸ δρᾶμα τὸ γραμμένο με μαγικὸ καλεμί,
τὸ δρᾶμα τόνειρωδὲς καὶ τὸ φανταστικὸ,
τὴν αἴριον θὰ γίνη μες 'στὸ Βασιλικὸ.